

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Knud Erik Hansen for en kort bemærkning, og det er den tredje og sidste i denne ombæring.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg bliver nødt til at kommentere den bemærkning om at blæse og have mel i munden, for det synes jeg ikke er tilfældet her.

Det er klart, at i forhold til det militære forbehold, i forhold til ØMU-forbeholdet, hvor det drejer sig om et forbehold på indhold, er det retslige forbehold ikke et forbehold på indhold, men på form, og på, hvorledes vi kan være med.

Derfor er det ikke at blæse og have mel i munden at sige, at vi har lov til at bestemme selv på et så væsentligt område som det retslige område, og samtidig sige, at her er der nogle områder, vi godt vil være med til, her er der nogle områder, som vi synes det er væsentligt bliver løst på fælleseuropæisk plan. Det er en del af forbeholdet, og jeg synes, det er ærligt at sige, at det er måden at være med på, og det er den måde, vi er med på; det er vores måde. Når vi ser, at der er nogle ting, der skal løses på fælleseuropæisk plan, og det er nødvendigt, så er det klart, at vi også godt vil støtte det, og det er det, der er tilfældet her.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg kan forstå, at SF's holdning nu er, at forbeholdet skal ændres. Det må jo være en logisk konklusion af det, hr. Knud Erik Hansen siger.

Men så må jeg for øvrigt sige til hr. Knud Erik Hansen, at det ikke er korrekt. På forsvarsforbeholdet har SF nogle gevaldige og voldsomme problemer. På det forbehold kan jeg i hvert fald erindre ved mindst én lejlighed, at SF har haft den holdning, at Danmark ikke skal sende soldater ned og hjælpe de andre lande med at udføre en krisestyringsopgave, men SF har ingen problemer med efterfølgende at sende pengene. Se, dér er der jo virkelig, virkelig, virkelig tale om slinger i valsen, når det gælder hele forbeholdsdiskussionen.

Derfor er det rene snit under alle omstændigheder, hvad enten vi taler flygtninge- og asylsamarbejde, eller vi taler forsvarsforbehold, at vi skal have de forbehold til afstemning og få dem afskaffet, så Danmark får en mulighed for at påvirke tingene hundrede procent, og så Danmark viser vilje til at påtage sig et ansvar sammen med de øvrige EU-lande.

Det, der jo er et af de store problemer for Danmark i dag, er: Hvad er det for et signal, vi sender fra dansk side, når vi står med vores fire forbehold i hånden? Jo, vi sender det signal, at vi sådan set har nok i os selv, når det gælder de områder, at det bare er de andre lande, der må gå foran og lave nogle regler, og så kan vi som kræmmere sidde efterfølgende og vurdere, om vi skal det ene eller det andet. Det er konsekvensen af forbeholdet, og der er ingen, der kan pålægge et land at kopiere regler, når man ikke har haft nogen indflydelse på dem. Derfor er det rene snit og den rene diskussion her: Vil man af med det forbehold eller ej?

Det er præcis det, diskussionen handler om, og ikke så meget et tilfældigt direktiv eller ej. Det er en ren drillediskussion, og det er der ikke særlig mange perspektiver i. Derimod er der langsigtede perspektiver i at få lavet et fælles regelsæt, men forudsætningen for, at Danmark helt og fuldt kan tilslutte sig det og virkelig få indflydelse, er altså, at vores forbehold bliver fjernet.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Knud Erik Hansen som ordfører.

Knud Erik Hansen (SF):

Det er ikke kun i Danmark, at indvandring og flygtninge er et væsentligt emne, det er et af de store spørgsmål i EU og i de andre lande, og det bliver også en af de vigtige opgaver, som EU skal tage sig af på forskellig vis.

EU startede sin flygtninge- og indvandrerpolitik med en række initiativer, der har berettiget EU til betegnelsen Fort Europa. Det har først og fremmest bestået i at lukke Europas grænser, så det bliver svært at komme ind i EU som asylansøger, og det har man gjort så meget, at UNHCR er begyndt at udtrykke betænkeligheder ved den politik, som EU fører.

Det nye, og det er så grunden til, at vi diskuterer sagen i dag, er, at EU også er begyndt at interessere sig for, hvorledes man behandler asylansøgere og indvandrere, der kommer ind i landene.

Det centrale indhold i det direktivforslag, der er på vej, er at sikre asylansøgere og tredjelandes statsborgere nogle minimumsrettigheder, og det er vigtigt af to grunde:

For det første betyder et fravær af disse fælles minimumsrettigheder, at nogle lande kan og nok også vil spekulere i dårlige forhold for asylansøgere og tredjelandes statsborgere og derved